

Akkurat riktig størrelse

Trina likte ikke å være
annerledes.

Av **Richard M. Romney**
Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

“Du er så liten!” sa Sasha. “Vi burde kalle deg Lille Trina.”

Trina prøvde å smile. De andre barna på skolen ertet henne mye fordi hun var liten. Hun hadde blitt født liten, og hun hadde ikke vokst like fort som de andre barna. Men hun likte ikke navnet Lille Trina. Hun likte ikke å være annerledes.

“Du er så liten at du kanskje aldri blir stor,” sa Max da de gikk ut i friminuttet.

“Jeg vet at jeg er liten,” sa Trina. “Men det er ingenting jeg kan gjøre med det. Kom, så leker vi.”

Trina løp for å spille fotball sammen med de andre barna. De sparket ballen frem og tilbake. Alle hadde det gøy sammen.

Men snart ble Trina veldig sliten. Hun gikk langsomt bort fra leken og satte seg på gresset.

Snart kom venninnen Josie bort til henne. Josie var også i Primær-klassen hennes i kirken.

“Går det bra med deg?” spurte Josie.

“Ja,” svarte Trina. “Jeg trenger bare å hvile. Lungene mine blir slitne når jeg

løper mye. De er ikke så sterke.”

Josie satte seg ved siden av Trina. De plukket gress og laget små ringer og armbånd. De snakket om skolen og venner og lekser.

“Jeg hørte det Sasha sa,” sa Josie. “Beklager at hun kalte deg Lille Trina.”

Trina bare nikket.

“Men jeg syns du har akkurat riktig størrelse!” sa Josie.

Trina smilte. Hun ga Josie gressarmbåndet hun hadde laget.

Søndagen etter gjorde Trina seg klar til kirken. Hun tok på seg kjolen og børstet håret. Så rynket hun pannen da hun så på de små skoene sine i skapet. Hun var sikker på at ingen andre i Primær-klassen hadde så små sko.

Trina slepte seg nedover gangen i kirken. Da hun kom til Primær-klasserommet, ventet Josie utenfor.

“Vi har en overraskelse til deg,” sa Josie.

“Kom og se!”

Da Trina kom inn i rommet, pekte de

andre barna og læreren deres, søster Bott, på en fargerikt pyntet tavle. Det var tapet hjerter over hele tavlen. Det var lapper på hjertene der det sto: “Trina har et stort smil! Trina har et stort hjerte!”

“Liker du det?” spurte Josie. “Søster Bott hjalp oss å lage det.”

“Jeg elsker det!” sa Trina. “Tusen takk.”

“Vi ønsket å minne deg om en stor sannhet,” sa søster Bott. “Vår himmelske Fader elsker hver og en av oss. Kort. Lang. Stor. Liten. Det spiller ingen rolle for ham. Vi er alle hans barn, og han elsker hver eneste en.”

Trina så opp på hjertene på tavlen og smilte – stort. ●

Denne historien fant sted i USA.

